Zniszczenie mistycznego Babilonu

„Opowiadajcie między narodami, a rozgłaszajcie, podnieście chorągiew, mówcie: Wzięty będzie Babilon!” – Jer. 50:2, BG.

Tematem naszego rozważania będzie „pokarm na czas słuszny dla domowników wiary”.

Pisma, jakie zostaną przytoczone na poparcie przedstawionych w nim myśli, zdawać się będą twarde, niemal okrutne – lecz zapewniam Was, moi drodzy, że nie jestem odpowiedzialny za język biblijny. Moją powinnością jest głosić Słowo Pańskie. W przedstawianiu tych spraw będę się starać, aby poselstwo to podane było w sposób łagodny. Lecz nie mogę się ustrzec przed wypowiedzeniem całej rady Bożej i to w takim zakresie, w jakim – jak wierzę – On teraz chce, aby Jego lud zrozumiał (Jer. 23:38; Dzieje Ap. 20:27).

Za czasów Jezusa i apostołów nie było mistycznego Babilonu. Dlatego też jesteśmy pewni, że to co mówi św. Jan w Objawieniu, odnosi się do systemu, który wyłonił się w Kościele w czasach późniejszych (mistyczny Babilon). Słowo Babilon ma podwójne znaczenie. Pochodzi ono od słowa 'Babel’ i przypomina nam czas, kiedy synowie Noego utracili wiarę w Boską opatrzność – symbolizowaną w tęczy – a usiłowali wznieść miasto i wieżę dla własnego bezpieczeństwa. Wysiłek ten został przerwany przez pomieszanie języków i rozproszenie budujących (1 Mojż. 11:1-9).

Podobnie postąpiono po okresie prześladowań, jakie przeżywał pierwotny Kościół. Dla jego ochrony zbudowano wielki system, nie czekając na wypełnienie się Boskiej obietnicy, że w słusznym czasie Mesjasz przyjdzie po raz wtóry, aby ustanowić swoje Królestwo dla błogosławienia świata. Pierwotnie pozafiguralną wieżą Babel było papiestwo. Było ono imponującą instytucją, lecz nigdy nie osiągnęło takiego stanu, o jakim marzyli jego założyciele.

Podczas budowy figuralnej wieży Babel, skoro tylko osiągnęła ona pewną wielkość, Pan zamanifestował swoją moc wśród budujących i pomieszał ich mowę – tak, że musieli oni zaprzestać jej dalszej budowy, podobnie i w tym przypadku ruch protestanckiej reformacji podzielił chrześcijaństwo na różne denominacje.

BABILON I JEGO MURY

Jak już wspomnieliśmy, literalne miasto Babilon jest figurą mistycznego Babilonu. Nazwa 'Babilon’ znaczy 'brama do Boga’ – brama, przez którą miał być osiągnięty dostęp do Boga, i za którą przez całe stulecia uchodziło papiestwo. Ono nadal uważa siebie za wielkie królestwo, otoczone murami Boskiego błogosławieństwa i protekcji, które w oczach jego przeciwników są murami zabobonu i ignorancji. W Księdze Objawienia nasz Pan w proroczych słowach ukazuje nam wizję tego miasta – duchowego państwa, które zwie się chrześcijaństwem. Jest ono mieszaniną władzy świeckiej i religijnej, a składa się z dziesięciu królestw, które w obrazie odpowiadają symbolicznym rogom symbolicznej bestii (Obj. 13:1; Dan. 2:41, 7:7).

Papiestwo pokazane jest także i pod inną figurą – w niewieście siedzącej na bestii, na której czole napisane jest imię: *„Babilon wielki, matka wszeteczeństw i obrzydliwości ziemi”* (w innych tłumaczeniach podane jest: „matka wszetecznic”). Nazwa ta obejmuje nie tylko system rzymski, ale również i wszystkie kościoły protestanckie, które odłączyły się od niego, ale w swym charakterze są do niego wielce podobne. Tym sposobem Babilon obejmuje praktycznie całą Europę – matkę i jej córki.

CO ROZUMIEMY PRZEZ WSZETECZEŃSTWO?

Omawiając ten problem powinniśmy pamiętać, że język biblijny jest wielce symboliczny. Określenie: „matka wszetecznic” nie oznacza, że Kościół rzymski czy jego protestanckie córki są niemoralne. Właściwa myśl jest następująca: pierwotnie Kościół Chrystusowy był grupą osób odłączoną od świata, jego celów i ambicji, powołaną – aby stać się klasą świętych, a w przyszłości współdziedzicem z Chrystusem w Jego Królestwie. Z czasem jednak odstąpiono od pierwotnych oczekiwań związanych z wtórym przyjściem Jezusa, a w ich miejsce pojawiły się systemy, które wkrótce połączyły się z ziemskimi władzami w celu zdobycia wpływów i panowania w obecnym czasie. W ten sposób – według Biblii – dopuszczono się duchowego wszeteczeństwa. Wiernych naśladowców Jezusa Słowo Boże nazywa „Oblubienicą jednego męża”, z którym w słusznym czasie mają być oni na zawsze złączeni.

Nikt nie może kwestionować, że Kościół rzymski połączył się z cesarstwem i wraz z nim usiadł na tronie. Nikt też nie zaprzeczy, że Kościół anglikański – jako jedna „z córek” – połączył się z rządem brytyjskim. Podobnego wszeteczeństwa dopuścił się Kościół grecki, łącząc się z rządem carskim. Z tego więc powodu jesteśmy w zupełności usprawiedliwieni, aby stosować jedno familijne miano „Babilon” do wszystkich odstępczych kościołów.

BABILOŃSKI ZŁOTY KUBEK

Figurowany przez „niewiastę obleczoną w purpurę i szkarłat” system – „matka wszetecznic”, „Babilon” – przez długie wieki upijał wszystkie narody ziemi swoim winem, tj. doktrynami ze złotego kubka (Obj. 17:1-6). Złoty kubek reprezentuje Biblię, Boską miarodajnię. Nadużywano jej, dołączając do nauk biblijnych wino fałszywych doktryn. Dlatego też obecnie obciąża się Słowo Boże odpowiedzialnością za wiele błędów sfabrykowanych w wiekach ciemnych. Upajające wino odurzyło chrześcijańskie narody, które przez całe stulecia popierały odstępczy system. W obecnym czasie poczynają one jednak pomału trzeźwieć, rozumiejąc właściwy stan papiestwa.

Odurzający napój, który został podany w „złotym kubku”, to m. in. doktryna o ustanowionym już obecnie Królestwie Bożym, nauki o wiecznym potępieniu, mękach czyśćcowych, spowiedzi itp. Protestanckie denominacje, chociaż formalnie odłączyły się od macierzystego systemu, to przecież nadal pozostają pod wpływem jego niektórych upajających nauk. Twierdzą one na przykład, że w jakiś niezrozumiały wprawdzie sposób, ale jednak Królestwo Mesjasza zostało już ustanowione – a tworzą go wszystkie chrześcijańskie narody, chociaż wcale nie mają one ducha Chrystusowego.

Ta upajająca moc jest tak wielka, że prawie nikt nie może się zorientować w istniejących sprzecznościach i każdy niemal bezmyślnie powtarza za swymi religijnymi przywódcami, że wszyscy mieniący się chrześcijanami są rzeczywiście naśladowcami Chrystusa. Tylko niewielu zaczyna stopniowo rozpoznawać te nieprawe roszczenia i uwalniać się z sekciarskich więzów.

Wiemy również, że chociaż każdy system uważa siebie za Oblubienicę Baranka (Obj. 19:7-9), to jednak mało kto wie, że połączenie Jezusa z Kościołem miało nastąpić dopiero przy wtórym przyjściu Pana; że wierna klasa czystych panien miała oczekiwać na Oblubieńca, a nie łączyć się ze światem i z jego władcami.

BABILON – WIELKIM MIASTEM

Nie spodziewamy się więc, aby „matka i córki” – które z jednej strony twierdzą, iż obecnie królują z Chrystusem, a z drugiej nieustannie utrzymują, ze ich łączność ze światem jest właściwa – mogły mieć uznanie Oblubieńca. W symbolicznym języku Księgi Objawienia niewiasta siedząca na bestii przedstawia przede wszystkim religijne systemy, a ponieważ nazwana jest także „miastem” (Obj. 17:18), przeto przedstawia i rząd, który w swoim czasie miał władzę „nad królami ziemi”.

Wszyscy pamiętamy historię starożytnego Babilonu, otoczonego wspaniałymi murami, z jego wiszącymi ogrodami. Miasto zbudowane było nad rzeką Eufrates, która płynęła przez jego środek. Uważano, że jest ono nie do zdobycia.

Mistyczny Babilon, chrześcijaństwo naszych dni, jest mistrzowską organizacją. Jego mury zbudowane są z ignorancji i zabobonów, a fundamenty zostały założone kilkanaście stuleci temu. Miedziane bramy starożytnego Babilonu, które opuszczane były aż do powierzchni wód Eufratu, przedstawiają światową mądrość, jaką uprawia mistyczny Babilon w celu utrzymania pod ścisłą kontrolą symbolicznych wód (ludów), aby zabezpieczyć miasto przed ewentualnym niebezpieczeństwem.

EUFRAT MA BYĆ OSUSZONY

W Biblii woda ma dwojakie znaczenie: z jednej strony symbolizuje Prawdę, a z drugiej ludy i narody, które podtrzymują Babilon dostarczając mu niezbędnych zasobów finansowych. Zgodnie z tą myślą czytamy:

> *„Wody, któreś widział, gdzie wszetecznica siedzi, są ludzie, i zastępy, i narody, i języki”* – Obj. 17:15.

Wszeteczna „niewiasta” nie panuje nad jednym narodem czy ludem – jej panowanie jest ogólne, powszechne, bo wszystkie narody „upoiła” swymi fałszywymi doktrynami.

W Księdze Objawienia czytamy nie tylko o mistycznym Babilonie (gdyż rzeczywisty już dawno przestał egzystować), ale także wymieniona jest rzeka Eufrat. Czytamy o niej: *„I wylał szósty Anioł czaszę swoją na onę wielką rzekę Eufrates, i wyschła woda jej, aby zgotowana była droga królom od wschodu słońca”* – Obj. 16:12. Jeżeli nasze tłumaczenie jest właściwe (tj. że wody tej rzeki przedstawiają dochody od wszystkich narodów), wówczas wyschnięcie rzeki Eufrat oznacza ustanie nieprzerwanego napływu bogactw do Babilonu, co w swoim czasie uczyniło go wielce zasobnym – ponieważ każdego roku nieprzebrane miliony napływały tak od bogatych, jak i od ubogich. Dzisiaj zauważamy już jednak, że chociaż świat staje się coraz bardziej bogaty, to przecież dochody kościołów ustawicznie „wysychają”.

Historia podaje nam, że starożytny Babilon został zdobyty przez Cyrusa Wielkiego i jego armię. Manewr strategiczny – jakim się posłużono – polegał na tym, że wykapano nowy kanał, którym odprowadzono wody rzeki Eufrat, zaś starym korytem armia Cyrusa weszła do miasta. Wydarzenie to miało miejsce w nocy, w czasie sławnej uczty Baltazara, na której pito wino z naczyń pochodzących ze świątyni jerozolimskiej, zabranych jeszcze przez Nabuchodonozora.

Wielka uczta, która poprzedziła upadek Babilonu, zdaje

się odpowiadać wielkiemu połączeniu się denominacji (co wkrótce ma nastąpić) oraz radości towarzyszącej temu wydarzeniu. Złote i srebrne naczynia Pańskie, zbezczeszczone podczas tej uczty, mogą wyobrażać nie tylko kosztowne prawdy Boskiego objawienia, lecz również i Pański poświęcony lud. Złote naczynia mogą przedstawiać Maluczkie Stadko, a znacznie liczniejsze srebrne naczynia figurują Wielką Kompanię. Naturalnie nie jest jeszcze rzeczą pewną, na czym polegać będzie ich splugawienie i pokrzywdzenie. W każdym razie pamiętajmy, że te poświęcone naczynia były wielce szanowane, a później zostały zwrócone świątyni przez Cyrusa. Podobnie możemy być pewni, że Pan zaopiekuje się nie tylko prawdami Boskiego objawienia, lecz również sprawi, że wszystek Jego lud będzie uwielbiony w duchowej świątyni, która wkrótce zostanie wzniesiona.

Prorok Daniel podaje, że podczas uczty Baltazara ukazała się tajemnicza ręka pisząca na ścianie: „Mene, mene, thekel, upharsin”. Słowa te mieściły w sobie Boski wyrok wydany na Babilon:

> *„Dni twego panowania zostały policzone przez Boga i skończyły się; jesteś zważony na wadze i znaleziony lekki. Rozdzielone jest królestwo twoje, i dane Medom i Persom”* – Dan. 5:25-28.

Słowa tegoż wyroku dotyczą i obecnego mistycznego Babilonu.

UCIEKAJCIE Z BABILONU

Kiedy prorok Pański Izajasz przepowiadał dni klęski dla starożytnego Babilonu, to ludowi Bożemu dał takie zalecenie: *„Uciekajcie z Babilonu; niech każdy człowiek wyzwoli swą duszę”* – swoje życie. Dodatkowy dowód, że starożytny Babilon przedstawia obecny mistyczny Babilon (czyli chrześcijaństwo) mamy podany w Objawieniu, gdzie czytamy podobne ostrzeżenie:

> *„Upadł, upadł Babilon on wielki ... Wynijdźcie z niego ludu mój, abyście nie byli uczestnikami grzechów jego, a iżbyście nie wzięli z plag jego”* – Obj. 18:2-4.

Ci, którzy usłyszeli to ostrzeżenie, powinni natychmiast opuścić Babilon, którego zginienie przyjdzie jakoby w „jedną godzinę”. Jeżeli tego nie uczynią po rozpoznaniu prawdziwego charakteru Babilonu i stanowczo nie sprzeciwią się jego zwodniczym, fałszywym i upajającym doktrynom, wówczas staną się uczestnikami jego plag, jakie przyjdą na niego w czasie wielkiego ucisku. Zatem lud Boży powinien pamiętać, aby swoje posłuszeństwo objawić czynem i wiernością aż do śmierci.

Czy potrafisz odpowiedzieć na pytania:
• Co oznacza słowo 'Babilon’ i jakie jest jego pozafiguralne znaczenie?
• Co rozumiemy pod pojęciem biblijnego wszeteczeństwa i jakie znaczenie posiadają słowa „matka wszetecznic”?
• Co przedstawia złoty kubek w ręku „niewiasty odzianej w purpurę” i czym jest odurzający napój, którym niewiasta ta „upiła” narody ziemi?
• W jaki sposób Cyrus zdobył starożytny Babilon i jaki obraz ukryty jest w tym wydarzeniu?
• Jak należy rozumieć słowa Pańskiego ostrzeżenia: *„Wynijdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami grzechów jego, a iżbyście nie wzięli z plag jego”?*

oprac. na podst. kaz. BNE III-1936

Redakcja
R-
„Straż”